

ת"פ 47161/04 - מדינת ישראל נגד יי - נוכח

בית משפט השלום בקריה גת

26 דצמבר 2017

ת"פ 47161-04-16 מדינת ישראל ני

בפני כב' הסגנית נשאה נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוזי זלמן - נוכחת

נגד

הנאשם

י.י. - נוכח

ע"י ב"כ עוזי שרון וקנין - נוכח

דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם נותן היום את הדין בגין המiosis לו בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים שעוניים ביצוע עבירות אלימות ואוים נגד בת זוגו (עימה הוא מצוי בקשר זוגי מאז מאי 2014, ונשי לו מאז מרץ 2015) (להלן: "המתלוננת"), וזאת ככלzman:

כפי הנטען באישום הראשון, ביום 07.04.2016 בסמוך לשעה 14:30 ובהיותם בדירותם, על רקע ויכוח שהתגלו ביניהם, תקף הנאשם את המתלוננת בכר שיטר לה. בתגובה, אמרה המתלוננת לנאשם כי הוא מכאב לה. או אז, ולאחר ששאל את המתלוננת אם היא רוצה להתרשם ממנו והוא השיבה בחיווב, הנאשם תקף אותה בכר שאח兹 בצווארה, וכתוואה מכך נגרמה לה חבלה בדמות סימן אדום. בנסיבות אלה, המתלוננת ברחה מהדירה. כן נטען, כי הנאשם איים על המתלוננת בכר שהגיע אליה בעודו אוחז בסכין מטבח ואמר לה: "אני ארצת אותך ואין לי מה להפסיד בחיים".

בנוסף, נטען כי במועד שאיןנו יודע במדויק אולם בעת שבו נשואים זה מכבר, הנאשם תקף את המתלוננת בכר שהצמיד כרית לפניה וחסם עימה את פיה.

כפי הנטען באישום השני, בשעות הבוקר של יום 09.10.2014, לאחר שהמתלוננת התקלחה ובשוגה הרטיבה את חולצתו של הנאשם, הלה קרא לה לחדר, הוריד את חגורת מכנסי, קם מכסאו ותקף אותה בכר שהצמידה לארון והכה פערמים בארון באמצעות החגורה, ואילו בפעם השלישייה הכה באמצעות החגורה בידה של המתלוננת. כתוואה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות סימן אדום.

עוד נטען, כי בערב סוכות של ב' 08.10.2014, בשעה שאינה ידועה במדויק, ועל רקע זה שהמתלוננת החזיקה מגש עם כסות שאותה מהן נפלה, הנאשם איים עליה באומרו כי ירצה אותה וכי אין לו מה להפסיד.

2. הנאשם הודה בכל המiosis לו לעיל, ועל יסוד הודהתו זו הורשע בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבית זוג (2 עבירות)**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **תקיפה סתם של בית זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; ואוים (2 עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין.**

3. הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסוקיר בענייננו, תוך שהוצהר כי עדמתה העונשית של המאשימה היא למסר שיכול וירוצה בעבודות שירות; ואילו ההגנה תבקש להסתפק בהשתתת מססר מותנה.

4. תסוקיר שירות המבחן אשר התקבל נושא אופי שלילי, ובסיומו השירות מבהיר כי לסבירתו נדרש בנסיבות הנדון ענישה אשר תבהיר לנאים את תוכאות מעשייו והשלכותיהם. מטעמים של צנעת הפרט לא עולה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסוקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאלייהם כਮובן ATIICHIS בהמשך.

5. **מחוזות הדעת שהוגשו מטעם הממונה על עבודות השירות**, עולה כי לנוכח מצבו הרפואי של הנאשם, הלה אינו כשיר לבצע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנسبות לחומרה שנלווה אליו ועל הערכים המוגנים שנפגעו; ועתה רקבו מתחם עונש כולל הנע בין 6 חודשים מסר שנייתן לרצונות בעבודות שירות לבין 18 חודשים מסר. כמו כן, הלה הפנטה לכך שהנאשם אינו מקבל אחריות על מעשיו ולהערכתו של שירות המבחן, לפיה נשקף מהנאשם סיכון ברמה גבוהה. לצד אלה, ובשים לב לעברו הפלילי הנקי ומצבו הבריאותי, עטרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המוצע ברף התחתון של המתחם הנטען, קרי 6 חודשים מסר, שאותו יהיה על הנאשם לרצונות מאחורי סORG ובריח - אם הוא יימצא שלא כשיר לביצוע עבודות שירות.

7. המתلونנת העידה מטעם ההגנה בשלב הראיות לעונש. במהלך עדות זו, המתлонנת הייתה נסערת, בכחה, ומסרה כי היא מתחננת שלא להשית על הנאשם עונש מסר בפועל. כמו כן, המתلونנת סיירה כי הנאשם הziel את חייה, וכי הוא בעל דואג, אכפתן ומסור. בסוף דבריה, שבה המתلونנת ובקשה שלא לשלוח את הנאשם אל מאחורי סORG ובריח.

8. לגופם של טיעונים, ההגנה מיזדה את טיעוניה, בנסיבות חייו של הנאשם, בעברו הפלילי הנקי, בעובדה כי שאה במעצר בית במשר תקופה ארוכה ובמצבו הבריאותי. כמו כן, וambilי להתעלם מכך שתוצאה כגון זו הינה חריגה בתיקים מסוג זה, עטרה ההגנה שלא להשית על הנאשם מסר בפועל, שאוטו, הלכה למעשה, יהיה על הנאשם לרצונות מאחורי סORG ובריח, אלא להסתפק בהשתתת מססר מותנה לצד ענישה נלוית.

9. הנאשם עצמו, בקש מבית המשפט להתחשב בו ול"עשות צדק".

דין והכרעה

10. תחיליה יצוין, כי המאשימה עטרה רקבו מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ולידי, על אף פרק הזמן שחלף בין האישומים השונים, הדברים מתישבים עם "מבחן הקשר הדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'aber נ' מדינת ישראל**, 29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (2015) (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **ニア פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015). שכן, בנסיבות הנדון עסקין בעבירות אלימות שבוצעו נגד אותה המתلونנת ועל רקע אותה מערכת יחסים זוגית, ואפנה בעניין זה, על דרך החקש, לפסק דין של בית המשפט המחווי בbear שבע בתפ"ח (מחוזן bear שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר**, (28.07.2015)).

עמוד 2

11. כן ניתן, כי על אף שההגנה לא חקרה בטיעונה על מתחם העונש ההולם הנטען על ידי המאשימה, עדין מצוי להידרש לדבר, ولو בקצרה. אשר על כן, בהתאם למתווה שקבע החוק בתיקו 113 לחוק העונשן (ופורש לאחר מכן בפסקתו של בית המשפט העליון), אქבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזר את העונש המתאים לנאים, תוך בחינה שמא יש מקום במרקחה דנן לסתות לקולא מהמתוח שיקבע (אודות המתווה לזרת העונש, ראו למשל: [ע"פ 12/8641 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל](#), (05.08.2013)).

ג. קביעה מתחם העונש ההולם

12. בהתאם כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעה מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון הילימה (הוא העיקרון המנחה בעונישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידה הפגיעה בהם ובמדיניות העונישה הנוגגת.

13. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה מעשי של הנאים, הינו שמירה על שלמות גוףם, שלוםם וביטחוןם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שubarיות של אלומות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכל עין, אלא גם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשותו אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעברין והן בשל הרצון לשומר על שלמות התא המשפחת, מה שמקשה עוד יותר על גילוין ועל העמדתם של העברינים לדין. כך גם, אודות החומרה הטמונה בעבירות שבוצעות בתחום התא המשפחת, אף ניתן ללמידה כיצד נמצא קבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעת כלפי בנות זוג (ראו בענין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה [בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל](#), (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית [בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל](#), (19.04.2012)).

בעצם ביצוע עבירות האיים, פגע הנאים בערכיהם שנעדו להגן על שלות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיים נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בגיןו להסכמה החופשית, או להניאו מפעולה אחרת ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג [בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל](#), פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן [בע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל](#), (20.08.2009)).

14. בשים לב לנسبות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - וביחוד לנוכח אופייה של האלים הפיזית אשר הופעלה מצד הנאים וטיבם של מעשי האיים, ובפרט זה שנעשה תוך כדי כך שהנאים אוחז סcin בידו - סבורתני כי במקרה הנדון מציה מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

15. במסגרת בוחנת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** נתתי דעתך לאופייה של האלים הפיזית שהופעלה מצד הנאים, ובולט בחומרתו מעשה הצמדת הכרית לפיה והاكتה באמצעות חגורה, ואף יאמר כי למשה אחרון זה אף נלווה ממד מסוים של השפה וביוזי. בנוסף, יש לשකול לחומרה את טיבם של מעשי האיים, כאשר בשני המקרים עסקין באיים מפורש לפגוע בחיה של המתלוננת, וביחוד יש לראות בחומרה את העובדה שבאתת ההזדמנויות, איהם הנאים על המתלוננת בשעה שאוחז בסcin מטבח, מה שמטבע הדברים מגביר ומעצים את האימה והחשש של המאויים.

לצד אלה ומבלתי להקל ראש בדברים, נתתי דעתך לכך שבמנגד החומרה של החבלות שיכולים להיכנס לגדרי המונח "חבלה של ממש", כמשמעותו בחוק העונשין - מציאות אלה שנגרמו למATALONNAה ברגע שאיינו גבוהה. אם כי, במקרה הנדון

אין להתעלם גם מהນזק הפטונצייאלי אשר היה טמון במעשהו של הנאשם, כאשר ברוי כי הצמדת כרית לפה, אחיזה בצוואר והכאה באמצעות חgorה, עלולים היו, ביחד ולחוד, לגרום למחלונות נזקים גופניים מallow שנגרמו בסופו של יום.

עוד יאמר, כי על אף שנדמה של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, למשעים אלו לא קדמו כל התגורות או קנטור מצדעה של המחלונות (וכאשר חלק מההעברות בוצעו בין דבריהם של מה בכר, כגון הרטבת חולצתו של הנאשם או הפלת כוס לריצה). כמו כן, כפי המתואר באישום הראשון, הנאשם אחז בצווארה של המחלונות ואימס כי ריצה אותה וזאת לאחר שהאחרונה השיבה בחיוב לשאלתו אם היא רוצה להתרגש ממנו. והרי שבכר, ביטה הנאשם תפיסה רכושנית כלפי המחלונות, ושלא לומר פטריארכלית, ואת זאת כמובן, יש לשקלול לחומרה.

16. אשר **למדיניות הענישה הנוגגת**, יאמר כי מטיב הדברים, לא ניתן למצוא בפסקה מקרה שהינו זהה בבדיקה למקרה שנדון בפניו. שכן, גם כמשמעותם בפסקה הדין שבהם נדונו מעשי אלימות שבוצעו כלפי בני משפחה, לעולם יש שינוי במספר העבירות שבוצעו, במשך הזמן שעל פניו הן נפרטו, בחומרת האלים הפיזית שהופעלה, בחומרת החבלות שנגרמו, בחומרת האיים שהושמעו, וכיוצא באלה. והרי שבכל הפרמטרים שמצוינו לעיל, יש כדי להשליך ולהשפיע על מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה. ועודין, יאמר ولو על דרך ההיקש, כי במקרים דומים למקרה שבפניו (והכוונה לשילוב של עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם ואיומים, אשר בוצעו במסגרת התא המשפחתי), הושתו על הנאים השונים עונשים הנעים על פני מנעד רחב - החל מענישה צופה פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו, עבר בעונשי מסר למשך חודשים לריצוי בעבודות שירות, וכלה בעוני ממסר ארוכים יותר, שבשים לב לאורכם אינם ניתנים לריצוי בעבודות שירות.

כאמור זה עתה, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חמורה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנسبות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים שונים על הנאים השונים בהתאם להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהילכים טיפולים; גלים; וכיוצא באלה.

כדוגמה למנעד הרחב שלעיל, ראו: עפ"ג (מחוזי מרכז) 15-12-15 15569 מדינת ישראל נ' נגאדור, (29.03.2016); טרם פורסם במאגרים המשפטיים); עפ"ג (מחוזי מרכז) 36583-05-15 36583 קפלון נ' מדינת ישראל, (17.11.2015); טרם פורסם במאגרים המשפטיים); ת"פ (שלום רملיה) 58560-12-14 58560 מדינת ישראל נ' פלוני, (09.06.2010); ת"פ (שלום רملיה) 6064-12-14 6064 מדינת ישראל נ' פלוני, (20.07.2015); ת"פ (שלום רחובות פלוני, (24.02.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 21995-05-14 21995 מדינת ישראל נ' פלוני, (20.10.2014); ת"פ (שלום טבריה) 52827-02-14 52827 מדינת ישראל נ' פלוני, (24.02.2015). כן יעיר, כי גם העונש שהושת בפסק הדין אליו הפניה המאשימה - 6 חודשים מסר לריצוי בעבודות שירות - מצוי על פני המתחם הנטען.

עוד בשולי הדברים, וזאת חשוב להזכיר, יאמר כי הענישה היא אינדיידואלית ו"אין עסוקין בשיטת ניקוד, או **באРИטמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (עפ"ג 5768-08-06 5768 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזר עונשו של נאשם על סמרק כוורות העבירות שבhan הוא הורשע, יש להתחשב מכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שמלילה علينا לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקל בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש הולם וגזרת הדין (ראו בעניין זה עפ"ג 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

17. ככלם של דברים, לאחר שבחןתי את מכלול השיקולים המעורגנים בסעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל - וביחוד לנוכח **שילוב והצברותן** של העבירות, והנסיבות שנלווה אליהן - מצאתי לקבל את מתחם העונש לו עטרה המאשימה. אשר על כן, הריני קובעת כי **מתחם העונש במקרה הנדון ינווע בין 6 חודשים מסר, שניtan לריצתו**.

בעבודות שירות, בין 18 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

18. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עבור גזירת העונש המתאים לנאשם, ישקול בית המשפט את הנסיבות שאין קשורות בביצוע הערירות.

בעניין זה, נתתי דעתך לעובדה כי לנאשם עבר פלילי נקי, וכי זו הסתמכותו הראשונה עם החוק. אם כי, עסקין בעbirות אשר בוצעו בכמה הזרמיונות ובמועדים שונים, כך שלא ניתן לומר כי הנאשם מעד באופן חד עמי בלבד. כן שאלתי את חלוף הזמן מאז ביצוע העbirות, ובוודאי שהדברים נכונים בהתייחס לאיושם השני, שם מדובר בעbirות שבוצעו עוד ב- 2014. בנוסף, נתתי דעתך לעובדה שהנאשם היה עצור שבוע לאחר מכן סורג ובריח ובמשך תקופה ארוכה נספת היה משוחרר בתנאים מגבלים.ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם בדומה לשירות המבחן, גם אני שוכנעתי כי היה בכך כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרטיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. כמו כן, נדמה כי ניתן להביא בחשבון נסיבה זו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

בנוסף ועל אף שעוד אדרש לכך בהמשך, אומר כבר עתה כי מצאתו ליתן משקל גם לנזק שלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר בפועל, וזאת בשים לב לעובדה כי הכלא זור לו וביחוד לאור נכונותו ומצבו הבריאות הרעוע.

עוד יאמר, כי במקרה הנדון לא מצאתו לזרוף לפחות את הודהתו של הנאשם במיוחס לו. שכן, הנאשם ביקש לחזור בו מהודאה זו, בקשה שנdoneה בפני סגן הנשיאה, כב' השופט א' מאושר, ונדחתה - כך שלא ניתן לומר כי הודהה זו מבטאת קבלת אחריות והפנתה חומרת המעשים, ואף נדמה כי לא היה בה כדי להביא לחיסכון משמעותי בזמן שיפוטו. דברים אלו אף מקבלים משנה תוקף, לנוכח דבריו של הנאשם בשירות המבחן, שם הלה של שימוש באלים פיזית מצד אחד ומילא גם נמנע מלקלח אחריות על מעשיו, וכל זאת בזמן שבdomה למחלונת עצמה, הרבה להשליך את האשם דווקא על משפחתה של האחרונה. לאור אלה, כאמור, לא מצאתו ליתן להודהתו של הנאשם משקל לפחות לזרוף. אדרבה, אותה הימנוות מקבלת אחריות על המעשים וההתכחשות לביצועם, צריכה דזוקא להיזקף לחובתו של הנאשם.

19. בהינתן אלה, על פניו היה מקום לקבל את עתרתה העונשית של המאשימה במלואה - הממקמת את הנאשם ברף התהמון של מתחם העונש ההולם אשר קבועי לעיל - ואף נדמה שעמדה זו מבטאת מעת משקל ניכר ומכריע לאורם שיקולים שיש לשקל לפחות לזרוף ולזרוף לזכותו של הנאשם.

דא עקא, בנסיבות החירוגות של התקן הנדון, ומאחר שבשל מצבו הבריאות הנאשם נמצא כשר "טוטלית" לביצוע עבודות שירות, מצאתו, גם אם לא בלי התלבבות, לקבל את עדמת ההגנה ולהימנע מהשתתך רכיב של מאסר בפועל, ואנמך.

20. תחילת יצוין, כי עם תום שמיית הטיעונים לעונש, הופנה הנאשם אל הממונה על עבודות השירות על מנת שתתאפשר חוות דעת בעניינו. אולם כבר מן ההתחלת, עוד בחוות הדעת מיום 19.07.2017, הודיע הממונה כי בהתבסס בי היתר על אישור רפואי שהציג הנאשם, הימנו עולה שהוא "מרותק לכיסא זוקק לעזרה ברוב פעילותות יומי [כך במקור]" ולنוכח בדיקתו על ידי רופא שב"ס - הלה אינו כשיר לעבודות שירות. בהמשך, הנאשם הופנה על ידי בית המשפט עוד כמה פעמים אל הממונה על מנת שבעל זאת תיבדק האפשרות להשימוש במקום הולם ומתואם למצבו הבריאות, ועודין חוות הדעת האמורה נותרה בעינה. כך למשל, בחוות הדעת האחhana, מיום 29.10.2017, צוין כי הנאשם **התיעצב לראיון ביחיד עם המחלונת, שמצוודה טעונה כי היא מוכנה ללוות אותו מדי יום**, אלא שلطענתם העבודה היחידה שהנאשם מסוגל לבצע לנוכח מצבו הרפואי היא מתן מענה טלפון, וגם זאת בהמשך

ארבע שעות ביום בלבד. לאור אלה, נכתב בחותם הדעת כי: "אין אפשרות לתת לו לעבוד במסגרת עבודות שירות ללא לס肯 את חייו, ומאמץ זה עלול להחמיר משמעותית את מצבו הבריאותי".

21. כאן אציג, כי לא הוצאה לעינוי כל חוות דעת רפואי בעניינו של הנאשם, כך שלטענוו של הנאשם לפיה: הוא נפגע מפגיעה "קאסם", מה שהוביל לכך שכירום הוא מרותק לכיסא גלגלים; עבר אירוע מוחי; וזוקק כוון לסייע ביצוע פעולות יומיות מינימליות - לא הוצאה כל תימוכין בכתב. עם זאת, אודות מצבו הרפואי של הנאשם, מעבר לכך שהדברים נתענו מפיו, ניתן ללמידה מחוות דעת המmonoה על עבודות השירות, אשר מבוססת על בדיקתו ובדיקת מסמכי עלי ידי רופא שב"ס. דבריו של רופא שב"ס מובאים בחוות דעת המmonoה על עבודות השירות מיום 29.10.2017, שם מצוין, בין היתר, כי הנאשם אינו עובד מזה כתשע שנים, וזאת בעקבות פגעה חמורה וכי הוא מרותק לכיסא גלגלים, אינו עצמאי, וזוקק "לעזרה לתפקיד מינימלי يوم יומי (שירותים, לבוש, אוכל וכוכי)". עוד צוין שם, כי הרופא המתפלל של הנאשם סבור כי האחרון אינו מסוגל לבצע עבודות שירות; וכי מצבו הבריאותי אינו מאפשר לו לעבוד יותר מארבע שעות ביום, שכן אם הוא ישב יותר מדי זמן בכיסא גלגלים הוא עלול להתקומט. עדו אציג, כי מצבו הבריאותי של הנאשם אף ניתן היה, במידה מסוימת, להתרשם בצלמי אמצעית, שכן לדינום בבית המשפט הוא הגיע בעודו ישוב על כיסא גלגלים ובסיועה הצמוד של המתלוונת.

22. לモתר לצוין, כי מצבו הבריאותי של הנאשם ומוגבלויותיו הם אכן מהנתונים שעליהם רשאי, ושלא לומר מחויב, המmonoה על עבודות השירות לבסס את חוות דעתו (וראו בעניין זה סעיף 51ב(ב1)(2) לחוק העונשין). לצד אלה, כאשר מוגבלותו של הנאשם לבצע עבודות שירות נובעת מנסיבות שאינן תלויות בו או ברצונו הטוב, אלא אף בשל מצבו הבריאותי-הפיזי שלו נקלע על כורחו, דומני כי לא יהיה זה צודק או הוגן לגזר עליו חלוף מאסר בעבודות שירות (עונש שהוא נגזר עליו אילו מצבו הבריאותי היה שפיר) מאסר לריצוי סורג ובריח, ואפנה בעניין זה לדבורי של כב' השופט (כתאrho אז) א' רובינשטיין ברע"פ 1/09 ג'ינוי אסרף נ' מדינת ישראל, (17.03.2010):

"נציין כי במובן הערבי אין מצבו של אדם עם מוגבלותם צריך לדעתנו להיות שונה לרעה מזו של כל אדם, לא רק בשל חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות, תשנ"ח-1998, המדבר (סעיף 2) ב'זכותו להשתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים', אלא בשל חובת הגינות שאינה טעונה חוק, והוא מעוגנת בערכיהם האנושיים בסיסיים. הרי לא יתכן, כי אדם עם מוגבלות ייאסר במקום אחר לא ייאסר".

דברים אלה של בית המשפט העליון ברורים וחד משמעיים הם, ונדמה שלא בכך ניתן למצוא ביום בפסקה השונה לא מעט מקרים שבהם דבר בנאים אשר בית המשפט מצא תחילתה כי העונש הראי להם הוא מאסר בעבודות שירות, אולם בשל מצבם הבריאותי שבטעויו הם נמצאו ללא קשרים להשמה בעונש זה, השית עליהם בסופו של יום עינוי מקלה יותר בדמות מאסר מותנה, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו.

כך למשל, בע"פ 2383/16 **קאווד תמיימי חמזה נ' מדינת ישראל**, (20.01.2017), דובר בגין אשר הורשע בעבירה של תקיפה ה gormat חבלה של ממש. בית המשפט המחויז הושת עליו מאסר מחורי סורג ובריח לתקופה של שלושה חודשים ויום. דא עקא, בית המשפט העליון קיבל את ערעורי והורה על ביטול עונש המאסר, כאשר נימוק מרכז' לכך היה העובדה שעונש המאסר הושת על הנאשם לאחר שהוא נמצא כשיר לבצע עבודות שירות מטעמים בריאותיים-נפשיים (ולאחר שהוא הופנה למmonoה על עבודות שירות מתוך מגמה שהעונש ירוצה בדרך זו). בדומה, בע"פ (מחוזי ירושלים) 10/2208 **יוסף גולדציאן נ' מדינת ישראל**, (06.05.2010), דובר בגין אשר צירף שני תיקים ובסופו של דבר הורשע בעבירות של החזקת סם מסוכן, אספקת סם מסוכן, תקיפה סתם והפרת הוראה חוקית (2 עבירות). לאחר שהנתג הנפש הופנה אל המmonoה ונמצא Cainו כשיר להשמה בעבודות שירות, וזאת לנוכח מצבו הבריאותי-נפשי, בית משפט השלום גזר עליו שלושה חודשים מאסר בפועל. בית המשפט המחויז קיבל את ערעורי של הנאשם והורה על ביטול עונש המאסר, תוך שצין, בין היתר, כי: "**הגענו לכל מסקנה שבמצב שבו לא ניתן לשbez את**

המערער לעובדות שירות, אין זה ראוי כי הוא ישלח למאסר אחורי סורג ובריח".

למקרים נוספים שבהם נמנעו בתי המשפט להשיט מאסר בפועל על מי שנמצא אכן כשיר לבצע עבודות שירות מסוימת רפואיות, ראו: עפ"ג (מחוזי חיפה) 15-02-44648 **מדינת ישראל נ' רaic אבו חמדה**, (18.06.2015); ת"פ (שלום קרויות) 23917-04-14-54158 **מדינת ישראל נ' אנדרי לובנצ'וב**, (30.04.2017); ת"פ (שלום קרויות) 21679-04-15-21679 **מדינת ישראל נ' שאול בראנץ**, מединת ישראל נ' פלוני, (03.07.2016); ת"פ (שלום רملה) 9524-12-13-9524 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (21.10.2015). (24.02.2016).

23. עוד ניתן, כי במקרים חריגים יכול מצב בריאותי של הנאשם, **כשלצטמו**, להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם (וראו בעניין זה, פסק הדין בעניינו של אורו לפוליאנסקי, בעפ"ג 4456/14 **אבי גדור קלנר נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015); ועפ"ג 4506/15 **צבי בר נ' מדינת ישראל**, (11.12.2016)). אכן, כל מקרה צריך להיבחן לגופו ולא בכל מקום שבו עסקין בנאשם הולקה בבריאותו,ibia הדבר מינה וביה לסתיה לקולא ממתחם העונש וממילא גם לא להימנעות מהשתת עונש מאסר. לצד אלה, אין להתעלם מהעובדה כי בהשוואה לאנשים בראים, נשיאת עונש מאסר היא קשה ופגוענית יותר בעבור אנשים שמצבם הבריאותי רעוע, והרי שהנזק שעלול להיגרם להם כתוצאה מעונש זה הוא רב יותר.

גם במקרה הנדון, בפניו נאשם שמתנינד על פי רוב באמצעות כסא גלגלים וזקוק לשימוש בביצוע פעולות يوم יומיות בסיסיות. כן יש לזכור, כי רופא שב"ס העיר שביב עבדות שירות עלול לסכן את חייו ולהביא להחמרה משמעותית במצבו, ומכאן ניתן להזכיר כי גם שהוא אחורי סורג ובריח עלולה להרע לו בצוරה משמעותית, בוודאי ביחס למי שמצביו הבריאותי שפיר. בהינתן אלה, **וכאשר מלכתחילה הייתה נוכנות (גם מצדה של המאשימה) לגזר על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות**, דומני כי בנסיבות המתוירות לא יהיה צודק "להמיר" עונש זה במאסר אחורי סורג ובריח.

24. טעם נוסף שבטעוי מצאתי שלא להשיט על הנאשם עונש מאסר, טמון בעמדתה של המתלוונת בתיק. בעניין זה מצוין, כי במהלך ניהול היליך שלחה המתלוונת שני מכתבים לבית המשפט, וביהם יצאה חוץ נגד משפטה; טענה למבצע עבירות פליליות לכואורה מצדם כלפייה ולכך שהם אלה שהטייטה אותה להתלוון נגד הנאשם; וסיפרה כי הנאשם לא ביצع את המិוחס לו, כי הוא מיטיב עימה, ושומר מגן עליה; וביקשה בלשון תחנונים שלא להעינשו. המתלוונת אף העידה מטעם הגנה במסגרת הראיות לעונש, וכי שטאэр מעלה, גם במעמד זה חזרה על דבריהם ברוח דומה, והתחננה בפני בית המשפט שלא לשלו את הנאשם בבית הסורה. בנוסף, מעבר לכך שהמתלוונת נגעה להטייצה ביחד עם הנאשם לכל הדיונים בבית המשפט ולסייע לו, היא אף התיצבה עימיו לראיון אצל הממונה על עבודות השירות וטענה כי היא מוכנה ללוות ולהגע עימיו מדי יום למקום העבודה ולסייע לו - ובלבד שלא יגזר עליו עונש מאסר לריצוי אחורי סורג ובריח.

אכן, אין מקום ליתן משקל לטענתה של המתלוונת לפיה הנאשם לא ביצע את המិוחס לו בכתב האישום. עם זאת, לא ניתן להעתלם מכיון הזעקה שהיא ממשימה פעם אחר פעם במהלך כל תקופת ניהול היליך הפלילי, ומתחנוניה החוזרים ונשנים - פשטוו ממשמעו - שלא לגזר על הנאשם עונש מאסר, שימושו חביבתו בבית הסורה.

ברי כי עמדתה של המתלוונת והאינטרס שלה, אינם חזות הכל ואינם השיקולים היחידים שצריכים לעמוד נגדי עניינו של בית המשפט, אשר מבון אמון גם על האינטרס הציבורי. וudyin, בשים לב להתנוולותה של המתלוונת, כפי שתואר זה עתה, **דומני שבפני מקרה חריג שבו השתת עונש מאסר בפועל על הנאשם תביא לפגיעה קשה ומשמעותית מאוד גם במתלוונת עצמה**. למוטר לצ"ין, כי בית המשפט מודיע לאוֹתָה תסמונת המcona בעגה "תסמונת האישה המוכה", שבטעיה נשים שסובלות מآلומות מתמשכת מצד בני זוגן, ממשיכות להגן ולגונן עליהם מתוך חששות שונים

شمוקנים בלבין. דא עקא, אינני משוכנעת כי זה המקירה שבפני ובכל מקרה, שומה עליינו לזכור כי המתלוונת היא קורבן העבירה כךermen הנמנע להתעלם מעמדתה. על דברים אלה עמד כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 11-30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתיחיabo עסל (17.06.2012), שם הוא הבהיר אמן ממtan משקל מופרז לעמדתה המתלוונת, אולם הוא גם הבהיר מנקייה בגישה פטרנאליסטית מדי, וצין כי:

"לטעמי, למרות כל טענות התובעת, יש משקל של ממש לעמדת המתלוונת. היא זו שנפגעה, היא זו שעומדת בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי והיא זו שתעמדו בסיכון הפיזי המשמעותי ביום שחררו של הנאשם. התובעת מציעה גישה פטרנאליסטית במובן זה שבית המשפט יעריך את הסכנה בו היא נטוונה באופן אחר. עמדה זו של התובעת מאוד מפתחה. זאת, במיוחד בשום לב לאמירה של המתלוונת הולוקחת על עצמה אחירות שווה לאחריות הנאשם על המעשים שהוא עשה בה. שכן הדבר מלמד שהקרבן הפנימה את ערכיו המענותיים של הפגוע. יש אכן מקום למסר של החברה המתוונת, גם כלפי המתלוונת עצמה, כי אשמתה אינה כאשמו. הוא הרשע והוא הקרבן."

יחד עם זאת, אני סבור שהמתלוונת מבינה היטב את הסכנה בו תהיה נטוונה, בכל מקרה, ביום מן הימים, כפי שצין הסגנו. אין מדובר בילדה קטנה אלא אישة בוגרת ואם לילדים, שיש לכבד את דעתה. המתלוונת מבקשת ליטול את הסיכון הזה, שכן להערכתה זהה טובתה. הגנה על הציבור והגנה על המתלוונת, הן מטרה לגיטימית במטרות הענישה. אך אין הן מטרות ייחודות.

המחוקק והפטיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהתביעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואין מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מוקלה ומקבלת חייבת לקבל ביטוי ומשקל".

ודוק, לא נעלמה מעוני הערכתו של שירות המבחן לפיה הנאשם נשקף סיכון גבוה להתקנות אלימה. אולם, גם שירות המבחן עצמו העריך, ואף אני שותפה להערכתה זו, כי היה בהליך המשפטי כדי להרטיע את הנאשם, ומה גם שחי' המעשה מלמדים כי מאז ביצוע העבירות המיוחסות לו באישום הראשוני, משך לעלה משנה וחצי, הנאשם לא שב לבצע עבירות נוספות. עוד אוסיף, כי ככל מקרה גם יוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה, שירחף מעל ראשו כחרב מתחפה וירתיעו מביצוע עבירות נוספות.

זה גם המקום לצין, כי לא הтельноתי מהמלצתו של שירות המבחן, אולם כידוע, כשהיינו בהמלצתה בלבד, שככל הכבוד, בית המשפט אינו מחויב לה.

25. בהינתן כל אלה - בשום לב למצבו הרפואי של הנאשם, שבעטיו הוא נמצא ככל כשיר לביצוע עבודות שירות וכאשר מלכתחילה סברתי (כפי עתריתה העונשית של המאשימה) כי עונש מאסר בעבודות שירות הוא העונש הרاءו לו; לנוכח עמדתה של המתלוונת; חלוף הזמן; ובערו הפלילי הנקי של הנאשם - מצאתי כי לא יהיה זה צודק להשיט עליו, חלף עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש מאסר לריצוי בפועל.

עוד ובטרם חתימת גזר הדין, אזכיר כי התקנות של הנאשם והעמדות שהביע בפני שירות המבחן ראיות הן לכל גנאי, ואל מלא הנימוקים המפורטים לעיל, הוא בהחלט היה ראוי לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכך היה נמצא ככל כשיר מסיבות הקשורות בו (ולא כמו במקרה הנדון מסיבות שאין תלויות בו), גם למאסר לריצוי מאחריו סORG וברית. עוד ציון, כי אם במצבו הרפואי של הנאשם בלבד היה מדובר, ולא באותו צבר נסיבות שפורט קודם לכן, כי הרי שבו לבדו לא היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש להימנע מהשתתך רכיב של מאסר בפועל. והדברים אמורים בשום לב לעובדה שגם בעת ביצוע העבירות שבמוקד כתוב האישום, היה הנאשם נתון במצב בריאותי שהוא לפחות דומה לזה שבו הוא נתון כיום. אולם כאמור, **צבר הנسبות החיריגות שתואר לעיל** (ולא המצב הרפואי בלבד) הוא שהביא את

בית המשפט למסקנה לפיה ניתן בזו הפעם לנ��וט במידת החסד עם הנאשם. אם כי, מצאתי להבהיר לנאים, כי אם חילילה ישוב לסתורו ויעז לננקוט שוב באלימות כלפי המתלוונת או כלפי כל אדם אחר, כי אז נדמה שלא יהיה עוד מקום להתחשב שוב פעם במצבו הבריאותי ובכל יתר המאפיינים של פניו ניתן לשקלול לקולא, מה שעלול להוביל בסופו של יומם לענישה חמירה. מן הראי שידעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם הפנמותו בדבר חומרת מעשי לא תביא לידי כך שהוא ימנע מביצוע עבירות נוספות, אולי אימת הדין תעשה כן.

עוד ייאמר, כי בשים לב במצבו הרפואי של הנאשם, אף לא מצאתי כל טעם להשיט עליו עונש בדמות צו של"צ. אך גם, בשים לב לעומתו של המתלוונת, אף אין כל טעם להשיט על הנאשם פיצוי. דא עקא, הדברים יבואו לידי איזון וחומרת המעשים תקבל את ביטויה ברכיב הকנס שיושת עליו.

26. מכל המקובל לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנוכחי יעבור עבירה אלימות מסווג פשע.**

ב. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנוכחי יעבור עבירה אלימות מסווג עוון לרבות עבירה של איומים.**

ג. **קנס בסך 8,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורה.**

סך של 2,000 ₪ יחד עם מסכום הפיקדון שהפקידו הנאשם בקשר בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תשלום ב- 20 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 120 ימים מהיום.

ד. **ה הנאשם יחתום על התcheinבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה אלימות, לרבות עבירה של איומים, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.**

אם לא תיחתום ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן צו להשמדת המוצגים - סכין ודיסקים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודיע היום, ח' בטבת תשע"ח, 26 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.